

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa M. S. i R. M. S.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w W.
z udziałem interwenientów ubocznych po stronie powodów – G. S. i P. R.
o uchylenie uchwały ewentualnie o ustalenie nieważności uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej interwenientki ubocznej G. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od G. S. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w W. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódek i interwenientów ubocznych od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o uchylenie, ewentualnie ustalenie nieważności uchwały nr 3 Zebrania Przedstawicieli pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej z dnia 15 czerwca 2013 r. w sprawie zatwierdzenia sprawozdania z działalności Zarządu za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2012 r.

Sądy obu instancji stwierdziły, że brak podstaw przewidzianych w art. 42 § 3 Pr. spółdz. do uchylenia zaskarżonej uchwały, jak również brak podstaw do stwierdzenia jej nieważności w oparciu o art. 189 k.p.c. w zw. z art. 42 § 2 Pr. spółdz.

Sąd Apelacyjny odnosząc się do złożonego w postępowaniu apelacyjnym wniosku powódek i interwenientów ubocznych o zbadanie, czy w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji nie doszło do sytuacji, o której mowa w art. 48 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., a która mogła prowadzić do nieważności postępowania w związku z art. 379 pkt 4 k.p.c. stwierdził, że okoliczność, iż sędzia orzekający w sprawie w pierwszej instancji był bratem jednego z członków Zebrania Przedstawicieli, które podjęło sporną uchwałę, nie uzasadniał wyłączenia sędziego od orzekania w sprawie na podstawie art. 48 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Skargę kasacyjnej wniosła interwenientka uboczna G. S. wskazując jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1, 2 i 4 k.p.c.

Stwierdziła, że zachodzi konieczność dokonania wykładni art. 59 § 2 pkt 3 i 4 Pr. spółdz. w zw. z art. 49 ustawy o rachunkowości oraz art. 36 i art. 40 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym.

Wskazała, że „uzasadnieniem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są nie tylko zarzuty kasacyjne rażącego naruszenia prawa materialnego i procesowego: art. 59 §2 pkt 3 do 5 Pr. spółdz. w zw. z art. 49 ustawy o rachunkowości oraz art. 36 i 40 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, art. 41 § 1 i art. 42 § 2 i 3 Pr. spółdz. oraz art. 48 § 1 pkt 2, art. 49 k.p.c. w zw. z art. 1 § 1

Pr. spód. I art. 378 § 1 i art. 379 pkt 4 k.p.c. - wskazane powyżej, w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, ale także konieczność rozpatrzenia istotnego zagadnienia prawnego: Możliwości realizacji uprawnienia procesowego strony do bezstronnego sądu, a w szczególności żądania wyłączenia sędziego w trybie art. 48 § 1 i 2 lub art. 49 k.p.c. w sytuacji, gdy zachodzi jedynie niepotwierdzone przypuszczenie, iż sędzia jest spokrewniony lub w inny sposób związany ze stroną postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżąca nie wykazała istnienia żadnej z przesłanek przedsądu, na które się powołała.

Wskazując na potrzebę wykładni m.in. art. 49 ustawy o rachunkowości oraz art. 36 i art. 40 ustawy o KRS pominęła, że: art. 49 ustawy o rachunkowości ma 20 jednostek redakcyjnych w postaci ustępów, punktów i liter, art. 36 ustawy o KRS ma 21 jednostek redakcyjnych w postaci punktów, a art. 40 tej ustawy 8 jednostek redakcyjnych, także w postaci punktów. Skarżąca nie wskazała, których jednostek redakcyjnych tych przepisów ma dotyczyć wykładnia, nie określiła jej zakresu, nie przedstawiła jakichkolwiek wątpliwości, czy kontrowersji prawnych jakie budzi wykładnia tych przepisów ani konieczności jej dokonania przez najwyższy organ sądowy jakim jest Sąd Najwyższy. Wykazanie tych okoliczności jest zaś niezbędne do uzasadnienia występowania przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Nie wykazała również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. gdyż po pierwsze nie przedstawiła żadnych argumentów w tym przedmiocie, a po wtóre twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wywiodła z oczywistego, jej zdaniem, naruszenia określonych przepisów, które jednocześnie wskazała jako budzące poważne wątpliwości interpretacyjne, wymagające wykładni Sądu Najwyższego lub jako stanowiące podstawę przedstawionego przez nią istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem, w świetle jednolitej wykładni użytych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 oraz pkt 4 k.p.c. pojęć:

„istotne zagadnienie prawne”, „potrzeba wykładni przepisów” oraz „skarga kasacyjna oczywiście uzasadniona”, nie może być oczywiście uzasadniona skarga kasacyjna oparta na twierdzeniu o oczywistym naruszeniu przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa, których wykładnia budzi tak poważne wątpliwości, że konieczne jest jej dokonanie przez Sąd Najwyższy lub przepisów, na tle których powstało tak istotne i nowe zagadnienie prawne, że konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna jest bowiem oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tylko wtedy, gdy doszło do oczywistego naruszenia przepisu prawa nie budzącego żadnych wątpliwości interpretacyjnych ani nie nasuwającego wątpliwości co do jego stosowania (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49, z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 16 lipca 2014 r. II PK 25/14 i z dnia 29 lipca 2015 r. I CSK 980/14, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała również, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a więc powstałe na tle określonego przepisu prawa zagadnienie nowe, istotne i poważne, budzące zasadnicze wątpliwości i rozbieżne oceny prawne, a jeszcze nie rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11 i z dnia 7 czerwca 2005 r. V CZ 102/02, nie publ.).

Kwestia, czy sędzia, którego osoba bliska jest członkiem spółdzielni mieszkaniowej, jest wyłączony z mocy art. 48 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.c. od rozpoznania sprawy, w której spółdzielnia jest stroną, została już rozstrzygnięta w orzecznictwie Sądu Najwyższego (porównaj uchwały z dnia 14 czerwca 1974r. III CZP 32/74, OSNCP 1975/2/21 i z dnia 9 lutego 2000 r. III CZP 37/99, OSNC 2000/7-8/125 i postanowienie z dnia 14 stycznia 1998r. I CKN 405/97, nie publ.) i nie budzi wątpliwości. Skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiła żadnych argumentów, które podważałyby stanowisko Sądu Najwyższego zajęte w tych orzeczeniach i uzasadniały ponowne podjęcie tej kwestii. Jej wniosek w tym przedmiocie opiera się na oczywiście błędnym przekonaniu, że członek spółdzielni mieszkaniowej wybrany jako przedstawiciel

i biorący udział w zebraniu przedstawicieli, które podjęło uchwałę zaskarżoną do sądu, jest członkiem organu pozwanej spółdzielni mieszkaniowej, w rozumieniu art. 38 k.c. Tymczasem nie ulega wątpliwości, że nie jest on osobą pełniącą funkcję organu spółdzielni mieszkaniowej reprezentującego spółdzielnię przed sądem w sprawie o uchylenie uchwały zebrania przedstawicieli. Jeżeli zatem sędzia jest bratem takiej osoby, to sprawa o uchylenie lub stwierdzenie nieważności uchwały tej spółdzielni nie jest sprawą krewnego sędziego w rozumieniu art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c., jak również nie ma zastosowania regulacja zawarta w art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c.

Nie ma również jakichkolwiek podstaw do uznania, że w sprawie przed Sądem pierwszej instancji doszło do oczywistego naruszenia art. 49 k.p.c., skoro nikt nie zgłosił wniosku o wyłączenie sędziego.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

l.n